

Καμιά σημαία, καμιά πατρίδα δε θα μπορέσει να σου πει, όσα σου λέει μια φωτογραφία που σε κρατάει μικρό παιδί

δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης

Οι αρμόδιες υπηρεσίες μας ενημέρωσαν έγκαιρα πως πρέπει να υπηρετήσουμε για το κάλο του έθνους, να καταταγούμε για την πατρίδα τους, θέλουν να μας μάθουν να πολεμάμε για την πατρίδα τους. Γελιούνται. **Στις 6 Μάρτη του 2014 επιλέξαμε να μην φορέσουμε τα χακί, επιλέξαμε να μην παρουσιαστούμε στα στρατόπεδα τους.** Η επιλογή μας είναι πολιτική. Είναι συνειδητή. Δεν πρόκειται να γίνουμε κρέας της ελληνικής πολεμικής μηχανής. Ο ελληνικός στρατός είναι ένας μηχανισμός θανάτου, ιεραρχίας και επιβολής και εμείς οι εχθροί του, οι εκούσιοι καταστροφείς του.

Οι πράξεις και οι συμπεριφορές μας δε συνάδουν με την κυρίαρχη πολιτική της εθνικής ενότητας, δεν αποτελούμε κομμάτι του εθνικού κορμού. Ένας εθνικός κορμός που σε περιόδους κρίσης και αναδιανομής του πλούτου, από κάτω προς τα πάνω, έχει μία και μονό ρητορική: πως πρέπει όλοι μαζί να συμβάλλουμε στο εθνικό καθήκον, να ξεπεράσει η πατρίδα και αυτό τον σκόπελο, μας καλούν να βάλουμε πλάτη στην προσπάθεια σωτηρίας της χώρας. Ωστόσο, δεν αγνοούμε πως ο στρατός είναι ο έσχατος εγγυητής της καπιταλιστικής τάξης, είναι ο κρατικός βραχίονας με το μέγιστο καταστροφικό δυναμικό. Από τους κρετίνους της (ακρο- και κεντρο-) Δεξιάς, μέχρι όλες τις αποχρώσεις της Αριστεράς το διακύβευμα είναι το ίδιο, η επιβίωση της πατρίδας και η ενδυνάμωση της εθνικής κυριαρχίας. Δεν πρόκειται να γίνουμε κομμάτι του ελληνικού επεκτατισμού που αναγνωρίζει τη χούντα της Αιγύπτου, που ξερογλείφεται για να συμμετάσχει στον συριακό εμφύλιο, που υπερασπίζεται τα δικαιώματα των ελληνικών αφεντικών στα πετρελαικά κοιτάσματα του Αιγαίου, που ετοιμάζεται να θάψει τους τόνους των χημικών από τις πολεμικές επιχειρήσεις στη Συρία στα νερά της Μεσογείου, ως ένα ακόμα δείγμα ιμπεριαλιστικών καθηκόντων. Όσο και αν οι φιλήσυχοι νοικοκυραίοι κάνουν πως δε βλέπουν, τόσο η συμμετοχή του ελληνικού (παρα)-κράτους στην σφαγή της Σρεμπρένιτσα θα περνά απαραίτητη, τόσο η εμπλοκή του ελληνικού στρατού στην μεσανατολική εκστρατεία του NATO θα είναι ψιλά γράμματα, τόσο οι δολοφονίες μεταναστών εργατών στο Αιγαίο θα ξεχνιούνται, τόσο η κοινωνία θα γίνεται ένα απέραντο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Ένα στρατόπεδο που επιφυλάσσει την υποτίμηση της εργατικής δύναμης, το θάνατο και την πειθάρχηση για τους «μέσα» και την προετοιμασία για το επερχόμενο μακελίο προς τα «έξω». Το γνωρίζουμε καλά και το λέμε ευθέως, ότι ο πόλεμος γίνεται αντιληπτός από το καπιταλιστικό σύστημα ως παραγωγική διαδικασία, είναι η διαδικασία θανάτου και καταστροφής. **Ε, λοιπόν κύριοι караβανάδες, εμείς δεν πολεμάμε για κανένα θεό, για κανένα αφέντη, για καμιά πατρίδα.**

Δεν είμαστε από αυτούς που ξεχνάνε τι είναι ο στρατός και η θητεία. Η θητεία δεν εκπαιδεύει τον αρσενικό πληθυσμό μόνο στα όπλα και τον πόλεμο κάθε φορά που η «πατρίς κινδυνεύει από τους αλλόθρησκους». Είναι ένα σύμπλεγμα μηχανισμών. Είναι το σχολείο της απόλυτης υποταγής στους ανωτέρους, δηλαδή της τυφλής υπακοής στην ιεραρχία. Είναι το σχολείο της επιβαλλόμενης αγγαρείας, δηλαδή της χαμένης αξιοπρέπειας. Είναι το σχολείο της τσάμπα δουλειάς για το στρατό και το κράτος, δηλαδή της απλήρωτης και δωρεάν εργασίας. Είναι το σχολείο της μαζοποίησης των συμπεριφορών, δηλαδή της αποθέωσης του ανδρισμού και του σεξισμού. Για κάποιους ο στρατός είναι και κάτι άλλο, είναι το πιο σύντομο σχολείο προς την κατάθλιψη και την αυτοκτονία. Οι πιο ευαίσθητοι χάνονται έτσι. Δολοφονίες ενός μιλιταριστικού μηχανισμού που μένουν στα άγραφα. Θύματα ενός μηχανισμού που ξέρει να σκοτώνει και χωρίς σφαίρες.

Για εμάς στο Ξυπόλυτο Τάγμα, αλλά και για όλους τους αρνητές, η ολική άρνηση στράτευσης αποτελεί μία θέση μάχης στον κοινωνικό πόλεμο. Αποτελεί στρατηγική επιλογή μας να εναντιωθούμε στο милитарισμό, και σε μία από τις εκφάνσεις του, την υποχρεωτική θητεία, αφού εκτιμούμε ότι αποτελεί ένα θεσμό ενάντια στους εκμεταλλεζόμενους. Το δηλητηριώδες κοκτέιλ εθνικισμού, ρατσισμού, σεξισμού, αποθέωσης της ιεραρχίας λειτουργεί διαλυτικά για την τάξη μας και μας προετοιμάζει για αλληλοσφαγή με τα ταξικά μας αδέρφια εκτός των συνόρων. Από την άλλη εμπνεόμαστε από τις λαμπρότερες παραδόσεις του ντόπιου και του διεθνούς εργατικού κινήματος, προσπαθούμε να ξαναπιάσουμε το νήμα εκείνων των εργατικών αγώνων που διατυμπάνιζαν «ότι οι προλετάριοι δεν έχουνε πατρίδα» και το εννοούσαν. Είμαστε πεπεισμένοι ότι ο αντιμилитарισμός και ο διεθνισμός που εμείς προτάσσουμε αποτελεί το μόνο πιθανό ανάχωμα στις πολεμικές ορέξεις των αφεντικών.

Η ξεκάθαρη θέση ενάντια στο στρατιωτικό μηχανισμό αποτελεί για εμάς μία μάχη στα πλαίσια του κοινωνικού ανταγωνισμού που όλοι και όλες οφείλουμε να δώσουμε όσο παλεύουμε για ένα κόσμο ειρηνικό, χωρίς τάξεις, πατρίδες και σύνορα, φυλετικούς και έμφυλους διαχωρισμούς. Επιλέξαμε να δώσουμε αυτή τη μάχη με το μόνο τρόπο που ξέρουμε: δημόσια, συλλογικά και αποφασιστικά. Πριν μας φορέσετε την ταμπέλα του ουτοπικού, αντιπαραθέτουμε ότι η ιστορία έχει αποδείξει ότι αποτελεί αφέλεια ή φαντασιοπληξία να πιστεύει κάποιος ότι μπορεί να υπάρξει ένας δίκαιος και ειρηνικός καπιταλιστικός κόσμος. Και επειδή ξέρουμε ότι ούτε αφελείς είστε, ούτε φαντασιόπληκτοι, δεν εκπλησσόμαστε που ξεσπάει το εκδικητικό σας μένος απάνω μας.

Μας λογαριάζετε για εχθρούς σας και πολύ καλά κάνετε.

Κ. Σακκάς, Δ. Μανίτσας
Καβάλα - Γιάννινα / Ιούνιος 2014

